

(Cauza C-267/17)

Apelantă: Rhenus Veniro GmbH & Co. KG

Intimat: Kreis Heinsberg

cu participarea: WestVerkehr GmbH (C-267/17)

Dispozitivul

Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători nu se aplică atribuirii directe de contracte care au ca obiect servicii publice de transport cu autobuzul care nu iau forma contractelor de concesiune de servicii în sensul Directivei 2004/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și al Directivei 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii.

(¹) JO C 283, 28.8.2017.

JO C 269, 14.8.2017.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 19 martie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Bundesverwaltungsgericht — Germania) — Bashar Ibrahim (C-297/17), Mahmud Ibrahimși alții (C-318/17), Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, Hosam Fattayrji (C-319/17)/Bundesrepublik Deutschland, Bundesrepublik Deutschland/Taus Magamadov (C-438/17)

(Cauza C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17) (¹)

(Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale — Directiva 2013/32/UE — Articolul 33 alineatul (2) litera (a) — Respingerea unei cereri de azil de către autoritățile unui stat membru ca inadmisibilă pentru motivul acordării prealabile a protecției subsidiare într-un alt stat membru — Articolul 52 — Domeniul de aplicare ratione temporis al acestei directive — Articolele 4 și 18 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Deficiențe sistemice ale procedurii de azil din acest alt stat membru — Respingere sistematică a cererilor de azil — Risc real și dovedit de a face obiectul unui tratament inuman sau degradant — Condiții de viață ale beneficiarilor protecției subsidiare în acest din urmă stat)

(2019/C 187/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Recurenți: Bashar Ibrahim (C-297/17), Mahmud Ibrahim, Fadwa Ibrahim, Bushra Ibrahim, Mohammad Ibrahim, Ahmad Ibrahim (C-318/17), Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, Hosam Fattayrji (C-319/17), Bundesrepublik Deutschland (C-438/17)

Intimate: Bundesrepublik Deutschland (C-297/17, C-318/17, C-319/17), Taus Magamadov (C-438/17)

Dispozitivul

- 1) Articolul 52 primul paragraf din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că permite unui stat membru să prevadă o aplicare imediată a dispoziției naționale care transpune alineatul (2) litera (a) al articolului 33 din această directivă, în cazul cererilor de azil care nu au fost încă definitiv soluționate, depuse înainte de data de 20 iulie 2015 și înainte de intrarea în vigoare a acestei dispoziții naționale. În schimb, acest articol 52 primul paragraf, interpretat în lumina mai ales a articolului 33 menționat, se opune unei astfel de aplicări imediate într-o situație în care atât cererea de azil, cât și cererea de reprimire au fost formulate înainte de intrarea în vigoare a Directivei 2013/32 și, conform articolului 49 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, ele intră încă pe deplin în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe.
- 2) Într-o situație precum cea în discuție în cauzele C-297/17, C-318/17 și C-319/17, articolul 33 din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că permite statelor membre să respingă o cerere de azil ca inadmisibilă în temeiul alineatului (2) litera (a) al acestui articol 33, fără ca acestea din urmă să trebuiască sau să poată recurge în mod prioritar la procedurile de preluare sau de reprimire prevăzute de Regulamentul nr. 604/2013.
- 3) Articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să exercite posibilitatea oferită de această dispoziție de a respinge o cerere de acordare a statutului de refugiat ca inadmisibilă pentru motivul că un alt stat membru a acordat deja solicitantului o protecție subsidiară, atunci când condițiile de viață previzibile pe care le-ar avea solicitantul menționat în calitate de beneficiar al unei protecții subsidiare în acest alt stat membru nu l-ar expune unui risc serios de a suferi un tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Împrejurarea că beneficiarii unei astfel de protecții subsidiare nu primesc, în respectivul stat membru, nicio alocație de subzistență sau sunt destinatari ai unei astfel de alocații într-o limită net inferioară față de în alte state membre, fără a fi totuși tratați diferit față de resortisanții aceluși stat membru, nu poate conduce la constatarea că acest solicitant ar fi expus în statul menționat unui astfel de risc decât dacă ea are drept consecință că acesta s-ar afla, din cauza vulnerabilității sale speciale, independent de voința sa și de alegerile personale, într-o situație de lipsuri materiale extreme.

Articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să exercite aceeași posibilitate atunci când procedura de azil în celălalt stat membru care a acordat protecție subsidiară solicitantului conduce la refuzul sistematic, fără o examinare reală, de a acorda statutul de refugiat solicitanților de protecție internațională care îndeplinesc condițiile prevăzute în capitolele II și III din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.

(¹) JO C 309, 18.9.2017

JO C 347, 16.10.2017
